

κράτωρ πλησίασε την Ευγενία, ή οποία περιτοχιζότανε τότε από μερικές «καλές φίλες» της και της προσέφερε ένα κουτάκι, λέγοντας:

—Μέ το δώρο αυτό, επισημοποιώ το λόγο που σάς έδωσα! 'Η απόφαση μου είναι οριστική!

Τά λόγια αυτά, ο Ναπολέων τά έτόνισε για νά τ' άκούσουν όλοι οι παριστάμενοι...

'Η Ευγενία άνοιξε τό κουτάκι, κατακόκκινη από γάρα και συγκίνηση και έβγαλε μία άνασάφηση θαυμασμού. Τό κουτάκι περιείχε ένα κόσμημα, ένα τριφύλλι με τέσσερες δροσοσταλίδες, από μεγάλα διαμάντια!...

'Από τή στιγμή εκείνη, ή Ευγενία έθεωρείτο σύζυγος του Ναπολέοντος! Και τότε, όλοι όσοι άντέδρασαν στό γάμο αυτόν, καταλαβαίνοντας πώς άπέτυχαν ή προσπάθειές τους, άλλαξαν τακτική και άρχισαν νά κολακεύουν ταπεινά τή γυναίκα που θά γινότανε σε λίγο αυτοκράτειρα τής Γαλλίας...

Οι συγγενείς όμως του Ναπολέοντος σκέφτηκαν νά κινήουν μία τελευταία απόπειρα νά μεταπεισουν τόν αυτοκράτορα, να του ύποδειξουν πώς ένας τέτοιος γάμος θά 'ηταν τρέλλα. Και συγκάλεσαν ένα οικογενειακό συμβούλιο, για νά εκθέσουν ο καθένας τίς απόψεις του. Ο Ναπολέων τους άκουσε όλους ώς τό τέλος, μ' ένα παράξενο χαμόγελο στό χέλι, χωρίς νά δοκιμάσει νά τους διακόψει. Και όταν έκλειον τή λείψανη, τους είπε άπαθέστατα:

—Οί γάμοι μου μέ τήν κόμησα ντε Μοντιχό θά γίνουν στις 25 Ιανουαρίου 1853!...

Κ' έφυγε από τήν αίθουσα, αφήνοντας έμβρόντιους τους συγγενείς του!

***

Τό ειδύλλιο του αυτοκράτορος μέ τήν ώραία 'Ισπανίδα, αυτός ο γάμος από άγάπη—που 'ηταν τόσο αντίθετος μέ τίς συνήθειες των παλαιών Γάλλων μοναρχών,—έκανε τό ζεύγος περισσότερο συμπαιθητικό στόν ένθουσιώδη Παρισινό λαό.

Είνε αδύνατο νά περιγραφή ή λαμπρότης, μέ τήν όποία έγιναν οι γάμοι του Ναπολέοντος και τής Ευγενίας. Τήν ήμέρα εκείνη, δόκτωρος ο πληθυσμός τής Γαλλικής πρωτεύουσας είλκυριευθή από μία χαρά που άγγιζε τή όρια τής φρενιτιδος. Τά παράθυρα όλων των σπιτιών, και στις πιο μακρινές συνοικίες, στολιστηκαν μέ χαλιό και λουλούδια και σ' όλους τους δρόμους στήθηκαν θριαμβευτικές άψίδες μέ πολύχρωμα φαναράκια.

Οί νεόνυμφοι πήγαν στην έκκλησία, τή θρυλική Παναγία των Παρισίων, μέ τό ίδιο άμάξι που χρησιμοποιήσε ο Ναπολέων Α', όταν έκανε τό γάμο του μέ τή Μαρία Λουίζα.

Ποτέ ή Ευγενία δεν ήταν ώραϊότερη... 'Ενα σύννεφο από δαντέλλες των Βρυξελλών σκέπαζε τό άγαλιατένιο σώμα της και από τό λαμό της, λαμό κύκνου, ήταν περασμένο ένα κολιέ μέ από εφτάδιπλες σειρές μαργαριταριών, δώρο του Ναπολέοντος...

Όταν ή Ευγενία ξεναγήκε από τήν έκκλησία, ήταν πια αυτοκράτειρα των Γάλλων!

Μία παλιά 'Ισπανική παράδοση λέει, πώς ή νύφη που φοραει μαργαριτάρια τή μέρα του γάμου της, θά χύσει άρχότερα πικρά δάκρυα. 'Η Ευγενία, άν και προληπτική, δεν έδωσε τότε σημασία σ' αυτή τή λεπτομέρεια, γιατί ήταν μεθυσμένη από τήν εϋτυχία της... 'Αλλοίμονο όμως! 'Η 'Ισπανική παράδοση είχε δίκιο!

'Η ώραία Ευγενία, ύστερ' από λίγα χρόνια εϋτυχίας, έχασε τό θρόνο της, μέσα στην πυρκαϊά που άναψε στη Γαλλία ή τραγική έκθεση του Γαλλογερμανικού πολέμου, έχασε και τόν άντρα της και τό μοναχογιό της—και από τότε δεν έπαψε ώς τή μέρα πού πέθανε, στό 1920, νά χύνει πικρά δάκρυα μέ τήν άνημπού τής παλιάς τής λάμψεως, τής παλιάς τής ευδαιμονίας!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η περιφρόνηση είναι ένα χατί που μπορεί κανείς νά τό καταπιεί εύκολα, αλλά είναι αδύνατο νά τό μασηήσει χωρίς νά μορφοση.

Μορφή λείρος

Πολλές φορές τό τέλος μιας συμφοράς είναι άρχή μιας άλλης, πιο μεγάλης.

'Εχει άδικο εκείνος που κατηγορεί τόν Ποσειδώνά όταν ναυαγήσει για δεύτερη φορά.

Πόπλιος Σύρος

ΔΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΦΟΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ (*)

Μία φορά κι 'έναν καιρό, σε μία χώρα, έφτασε ο πιο ξακουστός άπ' όλους τους ράφτες του κόσμου. Ο ράφτης αυτός ήταν μεγάλος τεχνίτης κι' έφτιανε φορέματα σπουδία. Είχε ντυσει βασιληάδες και βασιλίσσες, πριγκήπισσες και πρίγκηπες. Οι άιθροποι που έντυνε αυτός, έγινιντο ώραιόι και μεγαλοπρεπείς. 'Ηταν δηλαδή ένας σπάνιος τεχνίτης, στον όποιον ο Θεός είχε δώσει τό δώρο του ψαλιδιού και του θελονού...

Όστόσο, τά φορέματα του ράφτη αυτού είχαν τούτο τό περιεργό: Οί άνήθοι και οι ήλιθιοι δεν μπορούσαν νά τά ιδουν. Δεν ήσαν ορατά, παρά μονάχα στους έξυπνους και στους φρόνιμους άνθρώπους!

Όταν ο ξακουστός τεχνίτης έφτασε στη χώρα εκείνη, ο άρχοντας τής έστειλε και τόν φώναξαν άμέσως στο άρχοντικό του.

—Είνε αλήθεια, του είπε, πώς σου φτιάχνεις τά ωραιότερα φορέματα στον κόσμο;

—Ναι, άρχοντά μου, απάντησεν ο ράφτης. Μέ τή βοήθεια του Θεού!

—Και είναι αλήθεια, πώς τά φορέματα που φτιάχνεις τά όλεπουν μονάχα οι έξυπνοι και οι φρόνιμοι άνθρωποι;

—Ναι, άρχοντά μου!

—Έλεω νά μου φτιάξω, λοιπόν, και μένα, μία από τίς ξακουστές φορεσιές σου, του είπεν ο άρχοντας.

—Θά γίνη όπως προστάξεις, άρχοντά μου, απάντησε ο ξακουσμένος ράφτης.

Ο άρχοντας διέταξε τότε νά του δώσουν ένα διαμέρισμα στο άρχοντικό του και ο ράφτης άρχισε τή δουλειά του. Και σε μία εβδοάδα έστειλε νά ειδοποιήσουν τόν άρχοντα, πώς ή φορεσιά του ήταν έτοιμη.

—'Ας έρθη νά μου τήν προβάρη, έπρόστασε ο άρχοντας.

Ο ράφτης παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά του, τόν έβυσε και έπειτα άρχισε νά τόν ντύνη. Ο άρχοντας παρακολουθούσε κατάπληκτος όλες τίς κινήσεις που έκανε ο ράφτης, καταλάβαινε πώς του φορούσε τό πανταλόνι, τό γελέκο, τό χιτώνιο και τόν ίπποτικό έπεινδύτη, καταλάβαινε πώς του περνούσε τή χρυσή ζώνη για τό σπαθί του και του φορούσε τό καπέλλο μέ τό περήφανο λοφίο, παρακολουθούσε όλες του τίς κινήσεις, αλλά δεν έβλεπε ούτε πανταλόνι, ούτε γελέκο, ούτε χιτώνιο, ούτε ζώνη, ούτε λοφίο, ούτε τίποτα!

—Είμαι έτοιμος, άρχοντά μου, του είπε τέλος ο ράφτης.

Κι' ο άρχοντας, που ύποψιαζότανε πάντα πως ήταν ένας μαρδός και άνήθο, έβλεπε τώρα πώς ή ύμοψη του εκείνη, για τή θλακεία του, ήταν διεικαιολογημένη. 'Αν δεν ήταν άνήθος, θά έβλεπε άσφαλώς τή στολή που του είχε φορέσει ο ξακουσμένος ράφτης!

Καταντροπισμαμένος λοιπόν και κατάγλωμος ο δύστυχος άρχοντας, άρχισε νά έπαυή και άξιολύμαστα τή τέχνη του ράφτη του. Και όταν, σε λίγο, ο πιστότερος ύπηρέτης του και έπειτα ή γυναίκα του μπήκαν στο δωμάτιό του και άρχισαν κι' αυτοί νά έγκωμιάζουν τήν καινούργια στολή του, ο άρχοντας έδιπλασίασε τόν προσποιητόν ένθουσιασμό του. 'Εκανε πώς τά έβλεπε όλα, γέμισε μέ δώρα τό ράφτη και τόν έστειλε πάλι στον τόπο του.

Τό ίδιο θράδυ, ο άρχοντας έδωσε μία γιορτή στο παλάτι του. Και όλοι όσοι πήγαν στη γιορτή του, όλοι οι έπίσημοι και όλες ή ώμορφες κυραδες, δεν έβρισκαν λόγια για νά έγκωμιάσουν τή θαυμασία στολή του, γιατί κανείς δεν ήθελε νά όμολογήσει πως δεν τήν έβλεπε, πως ήταν δηλαδή θλάκας...

'Εξαφια, μήκω μέσα στην αίθουσα τό μικρό αγοράκι του άρχοντα. Και όταν τό άθωο παιδάκι είδε τό μπαμπά του σε τούτο χάλι, έτρεξε στη μητέρα του και τής είπε μέ άπορία:

—Μαμά, γιατί ο μπαμπάς είναι μέ τό σώβρακα; Δεν είναι ντροπή;

'Ετσι, ένα μικρό παιδί φάνηκε πιο έξυπνο άπ' όλους, φάνερωσε σ' όλους τή θλακεία τους και τούς κατατρόπασε!...

(*) 'Απ' τό παρουσίει αυτό έχει βγάλει μία άπ' τίς ωραιότερες ιστορίες του ο περίφημος Δανός συγγραφέας Χανς Χριστιανός Άντερσεν.

